

Sygn. akt VI ACa 757/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Aldona Wapińska

Sędzia SA – Krzysztof Tucharz (spr.)

Sędzia SA – Agata Zajac

Protokolant: – sekr. sąd. Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 4 marca 2013 r.

sygn. akt XVII AmE 87/11

I zmienia zaskarżony wyrok częściowo, nadając mu następującą treść:

„1. zmienia decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 11 marca 2011 roku nr (...) w punkcie 2 w ten sposób, że nałożoną na powoda karę pieniężną w kwocie 500 000 zł (pięćset tysięcy złotych) obniża do kwoty 250 000 zł (dwieście pięćdziesiąt tysięcy złotych);

2. w pozostałym zakresie oddala odwołanie;

3. zasądza od (...) Sp. z o.o. w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.”;

II w pozostałym zakresie oddala apelację;

III zasądza od (...) Sp. z o.o. w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 marca 2011 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nałożył na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. karę pieniężną w wysokości 500.000 zł za niewywiązanie się przez to przedsiębiorstwo z obowiązku stosowania

taryfy zgodnie z określonymi w niej warunkami (art. 56 ust. 1 pkt 6 – Prawo energetyczne tj. stosowania przepisów związanych z udzieleniem bonifikat z tytułu przerw w dostawie energii elektrycznej oraz nie wywiązał się z przestrzegania obowiązków wynikających z koncesji (art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego) tj. stosowania warunku 2.1.1. koncesji na obrót energią elektryczną.

W odwołaniu od powyższej decyzji ukarane przedsiębiorstwo zarzuciło:

a) naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 6 oraz pkt 12 Prawa energetycznego w zw. z art. 2.1.1 koncesji w zw. z art. 5 ust. 1 i 2 pkt 1 Prawa energetycznego oraz w zw. z art. 471 k.c. przez przyjęcie, że zaistnienie nadzwyczajnych i katastrofalnych warunków atmosferycznych, które miały charakter siły wyższej nie wyłącza odpowiedzialności powoda za przerwy w dostawach energii elektrycznej i co za tym idzie obowiązek zapłaty bonifikaty z tytułu niedotrzymania parametrów jakościowych obsługi odbiorców w zakresie długości przerw w dostarczaniu energii elektrycznej;

b) naruszenie § 37 a rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz. U. Nr 128, poz. 895 ze zm.) w zw. z art. 471 k.c. poprzez przyjęcie, że przewidziany w tym przepisie obowiązek wypłaty odbiorcy końcowemu bonifikaty ma charakter bezwzględnie obowiązujący i pomimo braku ustawowego nadania temu przepisowi charakteru *lex specialis* w stosunku do art. 471 k.c. i innych przepisów k.c., wyłącza on stosowanie art. 471 k.c. w zakresie zwolnienia powoda z odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, za które powód nie ponosi odpowiedzialności, co samowi naruszenie art. 2, 22 i 92 Konstytucji RP;

c) art. 6 ust. 1 i 2 Konwencji z dnia 4 listopada 1950 r. o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności przez pominięcie w procesie wydawania decyzji i miarkowania kary pieniężnej wymagań w zakresie wynikających z tej Konwencji gwarancji procesowych dla powoda w zakresie uwzględniania winy i stopnia winy w zaistnieniu stanu faktycznego, który stał się przyczyną przerw w dostawie energii elektrycznej oraz w procesie rozpoznawania wniosków odbiorców o wypłatę bonifikat;

d) przepisów postępowania administracyjnego tj. art. 7, 8, 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. w zw. z art. 471 k.c. w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 6 i 12 Prawa energetycznego przez naruszenie zasady prawdy obiektywnej oraz przyjęcie bezpodstawnego domniemania, że zjawiska pogodowe, które stały się przyczyną uszkodzeń sieci (...) S.A. w styczniu 2010 r. były zjawiskami, które w świetle art. 471 k.c. można było przewidzieć i nie noszą one znamion siły wyższej, zwalniającej z odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie świadczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty powód domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyjęcie, że „nie stwierdza się naruszenia przez przedsiębiorcę (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. obowiązku stosowania taryfy zgodnie z jej postanowieniami ani też art. 2.2.1 koncesji na obrót energią elektryczną udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki a co a tym idzie nie zachodzą przesłanki do zastosowania kary pieniężnej przewidzianej w art. 56 ust. 1 pkt 6 ani w art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego”.

Jako ewentualny zgłoszony został wniosek o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania lub też uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne dokonując następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych.

Powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, świadcząc usługi kompleksowe, o których mowa w art. 30 ust. 3 Prawa energetycznego odbiorcom energii z obszarów: B., C., K., T. i B..

W stosowanych przez powoda taryfach dla energii elektrycznej, zatwierdzonych w 2009 i 2010 r. przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki znalazł się m.in. następujący zapis: „za niedotrzymanie przez operatora parametrów jakościowych energii, określonych w rozporządzeniu systemowym oraz za niedotrzymanie, zarówno przez operatora

jak i sprzedawcę standardów jakościowych obsługi odbiorców określonych w rozporządzeniu systemowym, odbiorcom na ich wniosek przysługują bonifikaty ustalone w sposób określony w taryfie operatora”.

W styczniu 2010 r. na terenie wskazanych wyżej obszarów występowały trudne warunki pogodowe, które spowodowały masowe zniszczenia elementów sieci elektroenergetycznych, skutkujące przerwami w dostawie energii elektrycznej do odbiorców, dochodzącymi do 410 godzin.

W związku z tymi zdarzeniami zgłoszonych zostało przez odbiorców co najmniej 740 wniosków o przyznanie im bonifikaty z tytułu przerw w dostarczaniu energii elektrycznej.

W przypadku pozytywnego rozpatrzenia owych wniosków należałoby wypłacić zainteresowanemu świadczenie w łącznej kwocie 224.861,30 zł, z czego dla odbiorców z grupy G - w wysokości 38.808,58 zł.

W rzeczywistości jednak żaden z tych wniosków nie został uwzględniony a w ponad 80% przypadków powód nie dotrzymał trzydziestodniowego terminu, przewidzianego na załatwienie wniosków.

Odmowę udzielenia bonifikat uzasadniono faktem, iż przerwy w dostawach energii elektrycznej nastąpiły na skutek działania siły wyższej.

Poza sporem była okoliczność, że odbiorcy, którzy złożyli wnioski o przyznanie im bonifikat zostali pozbawieni dopływu prądu przez okres dłuższy niż przewidziany w § 40 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz. U. z 2007 r. Nr 93, poz. 623 ze zm.).

Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji powodowego przedsiębiorstwa, że przewidziana w ustawowe Prawo energetyczne oraz w przepisach wykonawczych do tej ustawy – bonifikata ma charakter odszkodowawczy.

Zdaniem Sądu, zmniejsza ona wysokość świadczenia pieniężnego (ceny lub opłaty) w związku z wykonaniem świadczenia rzeczowego o niższej jakości a funkcją bonifikaty jest wzajemne dostosowanie wysokości świadczeń w wykonaniu zasady ich ekwiwalentności a nie kompensata szkody.

Bez znaczenia dla jej funkcji jest sposób obliczenia wysokości bonifikaty, gdyż podanie jak cena stanowi ona element umowy stron.

W przeciwnym razie ryzyko związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez przedsiębiorstwo energetyczne ponosiłby odbiorca energii.

Sąd podkreślił również, że udzielenie bonifikaty nie wyłącza obowiązku odszkodowawczego, jeżeli wynikiem nienależnego wykonania zobowiązania była szkoda wierzyciela.

Przytoczone wyżej rozważania prowadzą, w opinii Sądu I instancji, do wniosku, że bez znaczenia są przyczyny, które wywołały zdarzenie powodujące konieczność udzielenia bonifikaty.

Wystąpienie zjawiska „siły wyższej” może wyłączać odpowiedzialność odszkodowawczą ale nie uzasadnia naruszenia zasady ekwiwalentności świadczeń.

Bez względu na to czy przewidziane w taryfie warunki zostały wprowadzone w wykonaniu określonych przepisów czy też z woli podmiotu opracowującego taryfę przedsiębiorstwa energetycznego stanowi ona integralną część umowy cywilnoprawnej pomiędzy tym przedsiębiorstwem a odbiorcą energii.

Jeżeli natomiast chodzi o § 37a rozporządzenia taryfowego, gdzie wskazano sposób obliczania wysokości bonifikaty za niedostarczoną energię elektryczną, to przepis ten nie ma związku z treścią art. 4371 k.c., gdyż nie normuje

on odpowiedzialności za nienależyte wykonanie zobowiązania i chybiony jest zarzut naruszenia powoływanych w odwołaniu przepisów Konstytucji RP.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutu naruszenia art. 6 ust. 1 i 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, gdyż pozwany nie miał obowiązku rozważania przyczyn przerw w dostawach energii elektrycznej, przy wymierzaniu powodowi kary.

Przesłanką do nałożenia na odwołującego się przedmiotowej kary było stosowanie przez przedsiębiorstwo energetyczne taryfy niezgodnie z określonymi w niej warunkami poprzez nieuwzględnienie wniosków o przyznanie odbiorcom energii bonifikat pomimo istnienia ku temu przesłanek, co było ze strony powoda działaniem umyślnym a powoływanie się na zjawisko „siły wyższej” zmierzało jedynie do osiągnięcia wymiernej korzyści finansowej.

Co się zaś tyczy zarzutów związanych z naruszeniem przepisów k.p.a., to w ocenie Sądu nie mogły one zaważyć na sposobie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy z uwagi na charakter postępowania sądowego, które ma na celu merytoryczne rozpoznanie sporu w kontradyktoryjnym postępowaniu.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił odwołanie powoda i zasądził od niego na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki koszty zastępstwa procesowego.

W złożonej od tego wyroku apelacji powód zarzucił:

1) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 56 ust. 1 pkt 6 i 12 ustawy Prawo energetyczne w zw. z art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 Prawa energetycznego oraz w zw. z art. 471 k.c. przez przyjęcie, że bonifikata, o której mowa w § 37a rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz. U. Nr 128, poz. 895 ze zm.) ma za zadanie dostosowanie świadczeń stron umowy sprzedaży energii elektrycznej, podczas gdy z uwagi na system stosowania cen energii elektrycznej i zasady rozliczeń w obrocie energią, określone w cytowanym wyżej rozporządzeniu (tzw. taryfowym), świadczenie odbiorcy jest dostosowane do okoliczności bez konieczności stosowania bonifikaty, o której mowa w § 37a tego rozporządzenia,

b) § 37a Rozporządzenia taryfowego w zw. z art. 471 k.c. przez przyjęcie, że przewidziany tam obowiązek wypłaty odbiorcy końcowemu bonifikaty ma charakter bezwzględnie obowiązujący i pomimo braku ustawowego nadania temu przepisowi charakteru *lex specialis* w stosunku do art. 471 k.c. i innych przepisów k.c. przepis ten wyłącza stosowanie art. 471 k.c. w zakresie zwolnienia powoda z odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania z uwagi na okoliczność, za które powód nie odpowiada,

c) art. 6 ust. 1 i 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności przez pominięcie w wyroku sposobu miarkowania kary pieniężnej jaki powinien mieć miejsce zgodnie z wymaganiami Konwencji,

2) naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 277 k.p.c. i w zw. z art. 37a rozporządzenia taryfowego poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego wskutek zaniechania dokonania obliczenia wielkości świadczeń jakie wnosi odbiorca energii elektrycznej od chwili rozpoczęcia się przerwy w dostawach energii elektrycznej do jej zakończenia a wielkością bonifikat, które musiałyby zostać wypłacone, gdyby zaszła sytuacja, kiedy przerwa w dostawach energii elektrycznej jest spowodowana okolicznościami za które przedsiębiorstwo nie odpowiada, co doprowadziło do błędnej oceny charakteru prawnego bonifikaty, o której mowa w art. 37a rozporządzenia taryfowego i nieuwzględnienia prawa powoda do zwolnienia się z obowiązku jej wypłaty jeżeli nie ponosi winy za wystąpienie przerw w dostawach energii elektrycznej lub gdy przerwy spowodowane są okolicznościami, których nie mógł w sposób racjonalny przewidzieć.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę treści zaskarżonej decyzji poprzez nadanie jej brzmienia jak opisał to w odwołaniu a w razie nieuwzględnienia powyższego wniosku domagał się uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Ponadto wnosił o przeprowadzenie dowodów wskazanych w odwołaniu i w apelacji.

Pozwany wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie od strony powodowej, na jego rzecz, kosztów postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając niniejszą apelację Sąd Apelacyjny powziął poważne wątpliwości związane z oceną charakteru prawnego przewidzianych w przepisach ustawy Prawo energetyczne świadczeń, które ustawodawca określił tam jako „bonifikaty”, udzielane przez przedsiębiorstwa energetyczne swoim odbiorcom.

W odpowiedzi na zadane, w tym przedmiocie pytanie prawne Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 września 2014 r. sygn. akt III ZP 1/14 wyjaśnił, że: przewidziane w art. 45a ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 ze zm.) bonifikaty za niedotrzymanie przez przedsiębiorstwo energetyczne standardów jakościowych obsługi odbiorców oraz parametrów jakościowych energii elektrycznej przysługują odbiorcom energii bez względu na przyczyny nienależytego wykonania zobowiązania umownego przez przedsiębiorstwo energetyczne (k. 165 a.s.).

Stosownie do treści art. 390 § 2 k.p.c. – uchwała Sądu Najwyższego rozstrzygająca zagadnienie prawne wiążące (Sąd) w danej sprawie.

W tym stanie rzeczy nie mogą ostać się zarzuty skarżącego u których podstaw legło przekonanie, iż Sąd I instancji dokonał błędnej kwalifikacji charakteru prawnego bonifikaty, przewidzianej w § 37a rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf dla energii elektrycznej (...) (Dz. U. Nr 128, poz. 895 ze zm.).

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w przytoczonej wyżej uchwale – rzeczony bonifikaty przysługują odbiorcom energii elektrycznej niezależnie od zawinienia dostawcy energii, który jest gwarantem tego, że określona sytuacja nastąpi bądź nie nastąpi i odpowiada bez względu na to czy powstała szkoda oraz, czy można temu podmiotowi przypisać odpowiedzialność za powstanie lub niepowstanie określonej sytuacji wbrew zapisom ustawy.

W rezultacie, wypłata takiej bonifikaty jest niezależna od przyczyny przerw w dostawie energii elektrycznej i wypłata tego świadczenia odbiorcy przysługuje bezwzględnie na skutek wystąpienia przerw dłuższych niż dopuszczone przez przepisy prawa, co nie wyklucza wystąpienia z osobnym roszczeniem wobec przedsiębiorstwa energetycznego o naprawienie szkody wynikłej na przykład z kilkunastodniowego braku energii elektrycznej.

Z przytoczonych wyżej względów nie do przyjęcia jest pogląd strony powodowej o przypisaniu przez ustawodawcę bonifikatom o których mowa w art. 45a ust. 3 Prawa energetycznego cech kary ustawowej (lub umownej), stanowiącej surogat odszkodowania i co za tym idzie możliwości akkulpacji przedsiębiorstwa energetycznego z odwołaniem się do przepisu art. 47 k.c.

Bez znaczenia przy tym, skądinąd trafny zarzut apelacji, kwestionujący stanowisko Sądu Okręgowego, że owa bonifikata ma na celu dostosowanie świadczeń stron umowy sprzedaży energii elektrycznej, w przypadku wystąpienia przerwy w dostawie energii elektrycznej.

W gruncie rzeczy, jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w cytowanej uchwale – mamy to do czynienia z karą o charakterze gwarancyjnym, czyli z zastrzeżeniem wprowadzającym obowiązek zapłaty określonej kwoty pieniężnej w razie niewykonania (niewłaściwego wykonania) zobowiązania wskutek okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, do którego nie stosuje się przepisów o karze umownej.

Bezskuteczny okazał się również zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 i 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. poprzez nieuwzględnienie winy i stopnia winy powodowego przedsiębiorstwa w zaistnieniu stanu faktycznego, który stał się przyczyną przerw w dostawach energii elektrycznej oraz wskutek oderwania obowiązku zapłaty bonifikaty od norm prawnych regulujących przypadki zwolnienia strony z odpowiedzialności.

Skoro odpowiedzialność powoda z powyższego tytułu miała charakter bezwzględny (z pominięciem kwestii winy) to nie może on argumentować, że należało stosować wobec niego gwarancje procesowe zbliżone do tych, które przysługują oskarżonemu w procesie karnym.

Także zarzut o naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisów art. 233 § 1 k.p.c. nie był uzasadniony gdyż w rzeczywistości nie zachodziła potrzeba obliczenia wielkości świadczeń, jakie wnosi odbiorca energii elektrycznej, od chwili rozpoczęcia się przerwy w dostawach energii elektrycznej do jej zakończenia oraz wysokości bonifikat, które miałyby zostać wypłacone.

To samo dotyczy zarzutu zaniechania przez Sąd I instancji prowadzenia postępowania dowodowego w celu wykazania, że przerwy w dostawach energii elektrycznej spowodowane były wystąpieniem przypadku siły wyższej.

Na rozprawie apelacyjnej, w dniu 18 grudnia 2014 r. pełnomocnik strony powodowej popierając nadal wniesioną apelację zgłosił wniosek ewentualny tj. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę decyzji Prezesa URE z dnia 11 marca 2011 r. w jej pkt 2 poprzez odstąpienie od wymierzenia kary w oparciu o przepis art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 6 tejże ustawy ewentualnie o jej zmniejszenie (k. 183 a.s.).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, pierwsza ze wskazanych wyżej ewentualności nie może w ogóle wchodzić tu w grę.

Zgodnie z art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne – Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy a podmiot zaniechał naruszenia prawa lub zrealizował obowiązek.

W żadnym wypadku nie sposób uznać, że uchybienie jakiego dopuściło się powodowe przedsiębiorstwo, polegające na nieprzestrzeganiu przepisów związanych z udzieleniem bonifikat z tytułu przerw w dostawie energii elektrycznej odznaczało się znikomą szkodliwością społeczną.

Jak słusznie wskazał pozwany w zaskarżonej decyzji – nie może być w tej sprawie mowy o zaistnieniu takiej sytuacji, gdy weźmie się pod uwagę skalę zjawisk związanego ze składaniem przez odbiorców energii elektrycznej wniosków o przyznanie bonifikat (740) oraz sumaryczną wielkość należnych (a nieuwzględnionych) bonifikat (224 861,30 zł) co do których, nota bene, skarżący nie wykazał, że zostały one zrealizowane w trakcie niniejszego postępowania.

Można natomiast uznać, iż stopień zawinienia powoda nie uzasadniał wymierzenia mu kary w rozmiarze 500.000 zł.

Trzeba tu bowiem podkreślić, że przepis art. 45a ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, przewidujący obowiązek udzielenia odbiorcom energii upustów i bonifikat nie zawierał bliższego wyjaśnienia – co należy rozumieć pod pojęciem „bonifikaty” a wydane na podstawie art. 46 ust. 4 pkt 8 Prawa energetycznego rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf dla energii elektrycznej (...) (Dz. U. Nr 128, poz. 895 ze zm.) określało jedynie sposób ustalania bonifikat za niedotrzymanie przez przedsiębiorstwo energetyczne parametrów jakościowych energii elektrycznej standardów jakościowych obsługi interesantów.

Zważywszy na niespotykaną dotychczas skalę zniszczeń sieci energetycznej (na południu Polski), spowodowanych wystąpieniem katastrofalnych warunków atmosferycznych, jakie miały tam miejsce w styczniu 2010 r. oraz na brak jasnych przepisów, które przesądzałyby o niemożności uchylecia się przedsiębiorstwa energetycznego od wypłaty odbiorcom energii przedmiotowych bonifikat bez względu na przyczyny powstania przerw w dostawach energii elektrycznej skarżący mógł pozostawać w błędnym lecz w jakimś stopniu usprawiedliwionym okolicznościami sprawy przekonaniu, że wypłata w takiej sytuacji tego rodzaju świadczenia nie powinna mieć miejsca.

Jeżeli zaś chodzi o podnoszone w decyzji Prezesa URE kwestię przekroczenia w przeważającej liczbie przypadków przez powoda – trzydziestodniowego terminu na rozpatrzenie wniosków odbiorców energii o wypłatę im należnych bonifikat to zważywszy na konieczność zwracania się przez skarżącego o wyjaśnienie przyczyn przerw w dostawach energii do operatora systemu dystrybucyjnego ((...) S.A.) zawinienie powoda nie może mieć takiego samego ciężaru gatunkowego jak wówczas gdyby przedsiębiorstwo to nie musiało współdziałać z dystrybutorem energii w celu ustalenia powyższych okoliczności.

Z przytoczonych tu względów Sąd Apelacyjny uznał, że zachodzą przesłanki do obniżenia nałożonej na powoda kary, o połowę tj. do kwoty 250.000 zł Dalej idąca regulacja kary nie mogła wchodzić tu w grę, mając na uwadze sumę niewypłaconych odbiorcom energii elektrycznej bonifikat.

Niewątpliwie powodowe przedsiębiorstwo posiada możliwości finansowe aby zapłacić karę w tak określonej wysokości, co dotyczyłoby również kary wskazanej w zaskarżonej decyzji.

Nie sposób jednak pominąć tu faktu, że nie jest to jedyna sprawa, w której organ regulacyjny wydał w stosunku do powoda decyzję z powołaniem się na analogiczne okoliczności, dotyczące odmowy wypłat bonifikat odbiorcom energii elektrycznej z innych terenów dotkniętych, niespotykanymi wcześniej zjawiskami atmosferycznymi (np. sprawa o sygn. VI ACa 163/13 tutejszego Sądu).

Wskazana wyżej kara nie ma symbolicznego charakteru i spełnia należycie związane z nią funkcje.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny zmienił częściowo zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. a w pozostałym zakresie oddalił apelację powoda z mocy art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za I i II instancje nastąpiło w oparciu o przepis art. 100 zd. 2 k.p.c.

bk